

Markéta Pekarová Adamová

Tereza
Šídlová

Nejsem
z cukru
ani
ze železa

ROZHOVORY | Vyšehrad

Nejsem z cukru ani ze železa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Šídllová / Markéta Pekarová Adamová

Nejsem z cukru ani ze železa

– e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Nejsem z cukru
ani ze železa
Markéta Pekarová Adamová
Tereza Šídlová

Nejsem
z cukru
ani ze železa

Markéta
Pekarová
Adamová
Tereza Šídlová

VYŠEHRAĐ

© Markéta Pekarová Adamová, Tereza Šídlová, 2025
Cover photo © Jaroslav Fikota, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-3291-4
ISBN e-knihy 978-80-267-3292-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-3310-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-3311-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Odcházení

Když Markéta Pekarová Adamová oznámila, že se stahuje z politiky a nebude v roce 2025 kandidovat ve sněmovních volbách, vysvětlila to zdravotními důvody. Vzápětí se rozběhly spekulace, jakou nemoc má, jak je její zdravotní stav vážný a co s ní bude dál.

Hledala se jednoduchá odpověď – jak jsme v politice zvyklí.

Jen nejbližší ale věděli, že za kulisami politických střetů čelila Markéta Pekarová Adamová v soukromí navíc jedné velké životní výzvě, o které poprvé promlouvá veřejně. Je to příběh, který zná mnoho žen a mnoho párů, ale přesto zůstává tak trochu společenským tabu. Jak sama říká, toužila odejít z Poslanecké sněmovny na mateřskou dovolenou. V době, kdy řídila Poslaneckou sněmovnu, boxovala v politickém ringu a my ji sledovali v nedělních televizních politických debatách, podstupovala zároveň dlouhodobou a náročnou léčbu s cílem otěhotnět.

Zatímco u mužů politiků málokdo řeší rodinnou situaci nebo to, kolik mají či nemají dětí, u političek je to věc veřejná. Zejména bezdětnost je „podezřelá“, jako by neexistovalo jiné naplnění života ženy. Markéta Pekarová Adamová to po celou politickou kariéru pocítovala na vlastní kůži – zažila necitlivé dotazy ze strany médií, když trochu přibrala na váze nebo když ji zastihli fotografové, jak si sahá na břicho, a dokonce i odpudivé útoky na toto citlivé místo ze strany politických soupeřů. I to patří na začátku 21. století k údělu žen v české politice.

Léčba, kterou v průběhu několika let podstupovala, ale bohužel nevedla k těhotenství, a naopak přinesla akutní zdravotní

potíže. Ty Markétu Pekarovou Adamovou zaskočily. A nakonec vedly k jejímu rozhodnutí vystoupit z politického kolotoče – minimálně na nějaký čas. Zároveň v sobě nachází sílu svou zkušenost s nedobrovolnou bezdětností sdílet – třeba aby podpořila další páry, které procházejí něčím podobným.

Jako novinářka jsem se vždy zabývala pohledem a hlasem žen v politice, a tím nevyhnutelně i nerovností terénu, v němž se ženy v českém veřejném prostoru pohybují. Byla to i zásadní přísada mé motivace vést tento rozhovor a zachytit autentickou zkušenost ženy političky ve 20. letech 21. století. U některých témat, jako právě v této kapitole, se politika významně mísí s osobními až intimními záležitostmi. Vykání začalo překážet osobní výpovědi. V průběhu rozhovoru jsme si s Markétou potykaly a přijde nám vůči čtenářům a čtenářkám fér to neskrývat.

Tvé oznámení, že nebudeš kandidovat ve volbách do Poslanecké sněmovny v roce 2025, bylo pro veřejnost překvapením. Kdy jsi to oznámila svým spolupracovníkům? V politických kruzích se to vědělo?

Pár dnů před samotným veřejným oznámením mé nekandidatury to vědělo jen minimum lidí. Kromě mých nejbližších i premiér Petr Fiala. Schůzka, na které jsem mu to řekla, proběhla u něj v kanceláři ve Strakovce. Mluvili jsme spolu bezmála hodinu, spíš jako přátelé než jako političtí kolegové a partneři.

Jak na to reagoval? Oznamovala jsi to v únoru roku 2025, ve volebním roce, a do té doby jsi byla výraznou tváří koalice Spolu.

Byla to pro něj nepříjemná novinka. Nečekal to. Nedávala jsem do té doby najevo nic, co by tomu nasvědčovalo. Nechtěla jsem ohrozit vyjednávání o kandidátkách, která ještě stále nebyla u konce. Oslabilo by to mou pozici. Petrovou silnou stránkou je lidskost, na rozdíl od mnoha lidí, které jsem v politice potkala, je schopen empatie. Jeho reakce tedy byla především chápavá. Ale zároveň projevil lítost. Spolupráce s ním pro mě rozhodně zůstane jednou z nejpozitivnějších zkušeností v celé politické kariéře.

Z tvých dosavadních vystoupení není jasné hned několik věcí. Za prvé: je to pro tebe definitivní konec politické kariéry?

Říká se, nikdy neříkej nikdy, proto nedovedu říct, zda třeba někdy v budoucnu nebudu návrat do politiky zvažovat. Ale už nyní

Žena má
právo
na rodinu
i kariéru.

Markéta
Pekarová
Adamová
Mistopředsedkyně
TOP 09

TOP 09

neuhneme

vím jistě, že to nikdy nebude za každou cenu. Natolik se znám, umím říct ne. Opustit ve čtyřiceti rozjetou kariérní dráhu bylo samozřejmě jedno z nejtěžších rozhodnutí. Kvůli zodpovědnosti za celek, ne kvůli mně samotné.

Jsem si jistá, že nejen já, ale mnoho politiků a politiků má tak třikrát do měsíce chuť se vším praštit. Víte, co všechno tomu obětujete, ale mnohé z toho je nepřenositelné. Lidé, kteří nikdy nebyli ve vaší kůži – a to se jim nedá vyčítat, oni v ní ani být nemohli – si prostě řadu těch věcí neumějí představit.

Tak to zkus přiblížit. Tady máš prostor.

Lidé mají dojem, že tě znají, ale je to často jen jejich dojem. Někdy je těžké znát sám sebe, natož opravdu znát někoho jiného. Jenže to neznamená, že o tom takhle přemýšlejí.

Spoustou věcí veřejnost nemůžeme zatěžovat, spoustu informací ze zákulisí není důvod zveřejňovat. Je to specifické prostředí, ale občanům musíme doručit výsledky. Zároveň i my politici jsme „jen“ lidé. Když se vypnou televizní kamery a spí i sociální sítě, prožíváme své osobní radosti i starosti, jako všichni. Máme své soukromí a někdy je třeba hledat hranici toho, co ještě chceme a musíme říkat veřejně. A podle mě na to máme plné právo. Nikdo není veřejný majetek, jakkoliv chápou, že některé i osobní věci mohou v určitém kontextu být věcí veřejnou.

Rozhodnutí nekandidovat jsi vysvětlovala zdravotními důvody, ale nikdy jsi je nespecifikovala. Můžeš to nějak přiblížit? Objevily se různé spekulace o závažných onemocněních.

Mým důvodem nebylo jedno závažné onemocnění, jak by to mnozí asi líp pochopili. Mým důvodem byla série několika zdravotních komplikací, které se všechny dohromady složily do varování – je na čase zvolnit. Nechci riskovat, že tyto signály svého těla přehlédnu. Rozhodovala jsem se několik měsíců.

Už od začátku tohoto volebního období jsem měla velké přání odejít v jeho závěru na mateřskou. Na rovinu řeknu, že už když jsem se rozhodovala o vládním angažmá v roce 2021, osobním důvodem, který se přidal k těm pracovním, proč usilovat spíš o post předsedkyně Poslanecké sněmovny, byla snaha založit rodinu. Bylo stále více zřejmé, že těhotenství nepřijde přirozenou cestou. A představa, že během řízení náročnému vládního resortu

Kampaně jsem vždy měla ráda kvůli setkávání s lidmi. Vidět svůj obličej na každém druhém sloupě už tak příjemné nebylo.

zvládnou i vše, co obnáší příprava na těhotenství, prostě pro mě nebyla reálná. Takový byl plán, pokud by šlo všechno ideálně. Ale člověk mění, osud mění. Ani několikaletá snaha nevedla k úspěchu. Nakonec se vše vyvinulo tak, že místo radostného důvodu k ne-kandidatuře jsem si právě snahou o otěhotnění přivodila některé zdravotní komplikace, které nakonec zapříčinily můj odchod. Ty jsem si opravdu neplánovala.

Co se přihodilo?

Na přelomu let 2024 a 2025 jsem si sáhla na pomyslné dno. Ozvala se mi vyhrězlá plotýnka, což je věc, kterou řeším dlouhodobě. Měla jsem málo času na cvičení, které je mou hlavní prevencí bolesti. Ale hlavně se projevil stres. Se stresem, který zažívám roky ve své práci, jsem si už uměla nějak poradit, i když si nedělám iluze, že se na mém zdraví nijak neprojevil. Jenže v té době se k němu přidala velká nálož, vypětí související s neúspěšnými snahami o dítě. V tu ránu se vám všechno sečte. Jako s tím pomyslným pohárem – poslední kapka, a pohár přeteče. Stála jsem tak jednoho dne v kanceláři v předklonu neschopná se narovnat, protože mi to bolest zad nedovolila, a už poněkolkáté za poměrně krátkou dobu jela na kapačky. Věděla jsem, že tohle se jen tak samo nespraví.

Organismus rozhozený mnohaměsíční náročnou léčbou se najednou začal ozývat způsobem pro mě dosud nepoznaným. Není to nic, co by se dělo jen mně. Prochází si tím mnoho žen, mnoho párů. Jsem si jistá, že jednou budu tuto zkušenost reflektovat s větším odstupem, nahlédem a jako obohacující, nicméně všechno chce čas. Kdokoliv se potýká s tématem nedobrovolné bezdětnosti, má mou velkou podporu. Stále to není běžně diskutované téma. Představa, že to budu řešit veřejně, pro mě byla prakticky nemyslitelná, protože jsem si byla jistá, že by to moji odpůrci nereflektovali s empatií, citlivě, ale zneužili by to jako moji slabinu. A takovou příležitost jsem jim nehodlala poskytnout.

Vážím si tvé odvahy, že o tom mluvíš, a jako žena to velmi oceňuji. I v našem veřejném prostoru se objevuje stále více žen, které toto téma otevírají. Chceš popsat, jakým zdravotním komplikacím jsi v této souvislosti čelila?

Bylo toho víc. Například úporné bolesti svalů, jako kdybych to den předtím přehnala v posilovně. Jenže to bylo období, kdy jsem

nebyla schopná cvičit. Trvalo to týdny, ne dny. Byla jsem příšerně unavená. Spánek nepomáhal, úleva nepřicházela. V takovém rozpoložení je všechno velkým náporem na psychiku. Nejsem z cukru, ledasco vydržím, ostatně vždycky jsem sportovala. Sice je dávno pryč doba, kdy jsem byla schopna uběhnout maraton, ale rozhodně bych neřekla, že jsem neměla žádnou kondici. Takže stavy, kdy jsem najednou nezvládala pracovní tempo, pro mě byly příšerné. Obávala jsem se únavového syndromu i jiných nepříjemných diagnóz. A tak jsem dospěla k jednoznačnému rozhodnutí. Musím změnit životní styl.

Jak jsi ho změnila?

Pracovat 12, 14 i víc hodin denně pro mě bylo po mnoho let úplně normální. Najednou to nešlo. Mám také vrozenou vadu srdce, nijak závažná věc, ale probouzet se uprostřed noci s divokým bušením srdce, to mi fakt na klidu nepřidávalo. Sice jsem víc odpočívala, zdravě jedla, meditovala, zaměřila se na spánek i suplementy, ale nezabralo to. Tato změna životního stylu evidentně nestačila. A jak by mohla, když jsem její podstatnou, asi nejpodstatnější část – pracovní nasazení – zvolnila jen nepatrně.

K definitivnímu rozhodnutí jsem dospěla v zimě, během svátků.

Co bylo tím posledním impulsem?

Uvědomila jsem si, že bych v tomto zdravotním stavu nezvládla kampaňové měsíce. Kampaň je náročné období. Ráno v brzkých hodinách se vydáváš na cestu, abys stihla co nejvíc zastávek během dne, večer končíš za tmy a domů se přijedeš vyspat sotva na pár hodin. Tohle všechno se opakuje týdny. Vždycky mě to bavilo, nemohu říct, že ne. Ale najednou to bylo nepředstavitelné.

Jela jsem tehdy s rodinou na hory na dovolenou bez lyží, protože jsem si předtím při krátké lyžovačce v Krkonoších nešťastně zranila koleno. Zatímco ostatní proháněli běžky či sjezdovky, já si četla a promýšlela, kdy je správný čas oznámit odchod.

Ale možná by ses kampaně nemusela účastnit v takovém rozsahu.

Několik málo blízkých kolegů se to ode mě dozvědělo s předstihem a navrhovali, ať jsem dál na kandidátce, že nemusím být lídr. Jenže já bych se neuměla jen vézt. Nejsem ten typ, který by

se v kampani schoval za ostatní. To by mě deptalo. Zdraví je ale hlavně předpokladem všeho ostatního. Když nejsme zdraví, tak se nám ostatní věci jeví méně zásadní, zcela pochopitelně. Stokrát nic umořilo osla. Přesně tak jsem se cítila. Mnoho drobností, někdy i letitých, se najednou sečetlo do jednoho velkého problému. Viděla jsem za svůj život hodně lidí, kteří nedokázali zatahnout za brzdu včas. Prošvihli to. Tak dlouho překonávali jednotlivé těžkosti, až už to nešlo dál. A to přesně pro sebe nechci. Nechci prošvihnout správný čas.

S kým ses radila o odchodu z politiky?

Svůj odchod jsem hodně probírala hlavně s manželem. Tomáš vždycky bude můj rádce, baví mě s ním řešit všechno možné, samozřejmě i politické názory. Umíme se vzájemně podržet, pro mě to je klíčová věc v manželství. Manželství pro mě není soupeření, ale partnerství. Podpořil by mě v jakémkoliv rozhodnutí. To, že chci nyní odejít, naprosto chápal. Shodujeme se v tom, že co jsem mohla, to jsem předala. Nemám se za co stydět.

Jak těžké bylo udělat ten poslední krok, zavřít za sebou dveře vysoké politiky?

Chtělo to hodně síly. Pokud politik či politička prohraje volby nebo má nějakou kauzu, tak odejít musí. I to chce někdy sílu, ale spíš jsou postaveni před situací, kterou jinak řešit nelze. Ale odejít, když si chcete uchovat zdraví, když je to pro vás spíš preventivní krok, to chce i odvalu. Je to víc projev síly než slabosti. Aspoň já to tak vnímám a uvědomila jsem si to během posledních měsíců.

Jaké byly lidské reakce v politickém zákulisí? Vyčetl ti to někdy někdo?

V den, kdy jsem zveřejnila své rozhodnutí nekandidovat, se objevila pestrá škála reakcí. Ale abych řekla pravdu, čekala jsem mnohem víc těch nepříjemných, než kolik jich nakonec bylo. Komunistka Konečná ukázala přesně, jak se to nedělá, napsala něco ve smyslu „odkdy je špatné svědomí zdravotní problém“ a snesla se na ni vlna kritiky. Ač to vzala rychle zpět, už nemohla úplně vymazat svou necitlivou reakci. Což možná paradoxně napomohlo tomu, že si jiní takovou míru neempatie veřejně odpustili. Bylo pro mě klíčové zachovat se nesobecky, co nejlépe takticky zvládnout

Se Zuzanou Čaputovou jsme si rozuměly. Její cesta politikou byla obzvlášť trnitá vzhledem k nenávisti, kterou vůči ní záměrně vytvářeli a živili její političtí současníci. Přesto to zvládla s obdivuhodným klidem ustát.

exit strategy, aby měla co nejmenší dopad na mé kolegy a kolegyně ve straně a v koalici Spolu. Zároveň vím, že nejsem nenahraditelná. Opravdu jsem se v politice nezbláznila! Věřila jsem, že tyto kroky mohou být naopak akcelerací pozitivního vývoje. Ukážou se nové talenty a noví lídři, o kterých jsme ani nevěděli. Mnohdy stačí k tomu, aby se projevili, když se jim dá více prostoru. Třeba je drží zpět to, že nechtějí jít do sporu s předsedou či předsedkyní. Ale v momentě, kdy se dveře otevřou, tak do nich mohou vstoupit a rozletět se.

Hrál v tvém zvažování o odchodu roli i fakt, o kterém jsi často jako politička mluvila, a to jsou nenávistné útoky na političky, protože jsou to ženy?

To právě ani tolik ne. I když chápu, že to lidi napadne, protože to prostě je vážný problém.

Nenávist vůči ženám je artikulovaná výrazně víc než vůči mužům. Tyto útoky jsem samozřejmě zažívala, ale já to umím zpracovávat a od sebe odfiltrovat. Není to vůbec příjemné ani nemám

nějaký zázračný krunýř, pod který by se nic nedostalo. Ale vím, že to primárně souvisí s mou funkcí a s faktem, že je v takové vysoké funkci žena. Ne nutně s tím, kdo jsem já osobně. Kdyby tady byla Marie, tak to „schytá“ Marie. Zní to zvláště, ale dá se s tím naučit žít, zvykneš si.

Dlouho byly nenávistné útoky na ženy v politice a veřejném životě bagatelizovány, teď se o nich přece jen víc mluví a třeba i díky tomu časem vymizí. Pořád jsme v nějakém přechodném období veřejného zapojení žen, to bude určitě jedno z témat, které se v našem rozhovoru bude opakovat.

Ano, ale také jsem jednu dobu měla pocit, že prakticky nedostávám dotazy na nic jiného. Až mě to trochu štvalo, protože jsem si říkala, proč do toho pořád zabředávat a dávat pozornost a váhu těmto lidem a jejich nenávisti. Ale zavírat oči před tím nelze, děje se to všem možným profesím, nejenom političkám a politikům. Děje se to novinářkám, novinářům. Je strašně smutné, že to dokonce používají politici vůči ostatním skupinám. Děje se to všem lidem, běžným uživatelkám a uživatelům sociálních sítí. Nenávist v online prostoru je dnes do určité míry v podstatě standard, což je šílené.

V nějaké fázi to ale bylo potřeba pojmenovat, protože to byl nový fenomén vzhledem k nárůstu počtu žen v politice i například prostředí sociálních sítí. Potýkají se s tím ženy politicky po celém světě.

Souhlasím, že to musíme artikulovat. Ale není dobře, když se to interpretuje jako ženský fenomén, jako jsem to zaznamenávala u Jacindy Arden, nebo když končila Angela Merkel i Zuzana Čaputová, a objevovalo se to i u skotské premiérky Nicolý Sturgeon. Podívejte, ty ženy končí, protože už to nedávají, jsou vyhořelé! To ničemu nepomáhá. Jistě, v určité části spektra v tom byl i obdiv, že říkají nahlas to, co by mnozí muži nikdy nepřiznali. A je správné, když se tematizuje, že máme jen omezené síly. Je to přirozené, jsme jen lidé. Ale nerada vidím, pokud se to spojuje s tím, že tohle se děje jen ženám. Není to pravda.

Sociální sítě už nepovažuji za nový fenomén, žijeme s nimi dostatečně dlouho na to, abychom věděli, jak fungují jejich algoritmy. Zásadní je, abychom neignorovali, že jsou využívány zcela

S Petrem Fialou a Marianem Jurečkou jsme se vždycky dovedli dohodnout. Na politická přátelství moc nevěřím, ale zrovna je za přátele považuji.

systematicky a cíleně pro šíření propagandy, nenávisti a fake news. Je to jako s ohněm, který je dobrý sluha, ale zlý pán. To platí o i sociálních sítích.

Zmínila jsi Zuzanu Čaputovou. Vaše odchody jsou trochu podobné. Byla pro tebe inspirací?

To bych asi nesrovnávala. Tlak na ni byl enormní, stejně tak očekávání od ní. Nikdo nechodíme v jejích botách a bylo zcela na ní, jestli je ochotná dál čelit obrovskému tlaku i cíleně vyvolávané nenávisti – nejen ona sama, ale i její blízcí. Pochopení pro ni ale mám velké.

A teď jedna možná smutná otázka: kdo tě víc jako ženu „hejtuje“ – muži, nebo ženy? Existuje slavný citát českoamerické legendy diplomacie Madeleine Albrightové, že v pekle je speciální místo pro ženy, které nepodporují ostatní ženy.

Ano, často jsou to i ženy, to zas budeme spravedliví, což je smutné. A chci zdůraznit, že já se vůbec jako politička nevyhýbám

kritice svých kroků, chápu, že veřejnost o naší práci diskutuje, hlídá ji, přistupuje k nám s nedůvěrou. Dokonce chápu, že mají zájem o informace z našeho soukromí. Ale „hejt“ je něco jiného – když nejsme kritizované za to, co v politice děláme, ale za to, jak vypadáme, a dostáváme stereotypní nenávistné nálepky jako ženy. To se prostě mužům neděje. Je ale také jasné, že ne všechno, co se odehrává na sítích, jsou spontánní reakce reálných uživatelů, reálných lidí. Úplně běžně se skrze falešné účty koordinuje cílený útok na politiky. Je jedno, zda jsou to ženy, nebo muži, to jen u žen se navíc používají narážky na vzhled či rodinu.

Jak to myslíš, koordinované útoky? To je pro běžného uživatele internetu a sociálních sítí těžko představitelné. Virtuální prostor máme tendenci vnímat jako svobodný, autentický.

Odborníci na kyberbezpečnost popisují poměrně jednoduchý mechanismus této koordinace: několik značně pochybných účtů přesdílí příspěvek na sociální síti do různých skupin, kde se vůči určitému názorovému spektru dlouhodobě pěstuje skepse, až nenávist. Vyvolá se tím poptávka po reakcích na příspěvek od reálných uživatelů, podpořený mnoha komentáři falešných účtů. Opakují se stejné typy kritických argumentů, pokud se tomu vůbec dá říkat argumentace, spíš jde často jen o sprosté urážky. Je to manipulace s názorem lidí jako vyšitá. Když je pod příspěvkem už dostatečně „nazvraceno“, tak se tam běžný reálný uživatel, který by snad chtěl reagovat slušně, raději ani neodhodlá něco napsat. Proč by plýtvat svým časem? Pak ale běžní lidé nabývají dojmu, že politička či politik jsou nenáviděni, a tento dojem v nich zůstává. Tento způsob dehonestace politiků se používá zcela cíleně.

Tomu se musí dát bránit.

Obrovské množství účtů blokuje, ale založit si falešný profil je snadné, jsou to evidentně trollí farmy. Poznáš to i tak, že když na Facebook nebo Instagram dáš příspěvek v neděli, klidně i něco nepolitického o tom, jak trávíš volný čas, tak máš po zbytek dne jen pozitivní a milé reakce. V pondělí dopoledne se to ale rázem začne měnit. Trollové přišli do práce. Najednou se začnou negativní komentáře pod příspěvkem jen hemžit.

Při zahájení kampaně pro sněmovní volby 2025 jsem ještě přítomna byla, ale už bylo jasné, že v nich kandidovat nebudu.

Jako nejvýše postavená žena v politice jsi měla zodpovědnost jistého vzoru. Vnímalas to tak?

Do jisté míry ano. Ale když jsem dostávala otázky na to, jaké je být ženou v politice, mluvit za všechny ženy mi nebylo příjemné. Ta otázka nebyla jenom na mě, jak já se v tom cítím, ale byla paušální. A stejně jako jeden muž nemluví za všechny muže, tak myslím, že není úplně fér chtít to po jedné ženě nebo po několika málo ženách, jenom proto, že jich je v politice menšina. Bylo skvělé, že jsme měli ministryni obrany, tak se jí ale fakt ptejme na obranu. Máme opoziční političky, tak jich se ptejme, co chtějí dělat pro zemi.

Ostatně na otázky typu, „co udělat pro to, aby se více žen chtělo zapojit v politice“, by klidně mohli častěji odpovídat i muži. Čím dál víc jsem přesvědčená o tom, že neexistují čistě ženská témata. Některé věci se sice možná dějí ženám, ale mělo by být i zájmem mužů je vnímat. Možná se jim nemusejí přímo věnovat, ale i mužům prospěje, když vědí více o ženské perspektivě.

Kdo tě potěšil, když ti řekl, že jsi pro něj vzor?

Já jsem se tak skutečně vnímala jen tehdy, když jsem dostávala zpětnou vazbu od lidí. Třeba paní rektorka Univerzity Karlovy Milena Králíčková mi jednou představovala své dcery s tím, že jsem pro ně vzorem. Ona sama je pro ně jistě také vzorem, první žena v pozici rektorky naší nejstarší univerzity. Já jsem si ale v takových okamžicích teprve uvědomovala, že to tak může být. Takhle se na sebe asi málokdo dívá sám od sebe, teda pokud není narcista. Samozřejmě to potěší, ale zároveň jsem spolu s tím vnímala i zodpovědnost.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nejsem z cukru ani ze železa.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.